

Arrest

nr. X van 13 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 juli 2016.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vierde asielaanvraag in dezelfde lijn ligt van zijn oude verklaringen, met name dat hij wegens zijn hulp aan een rebel door de autoriteiten vervolgd werd. Hij geeft evenwel toe tijdens zijn drie eerdere asielaanvragen gelogen te hebben en brengt concrete correcties aan in zijn eerdere verklaringen, met name dat hij omwille van de activiteiten van zijn goede vriend en klasgenoot K.Z. geïnterviewd werd door de autoriteiten, die eisten dat verzoeker met hen meewerkte om Z. te kunnen arresteren.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 15 december 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad in zijn arrest nr. 24 177 van 4 maart 2009 omdat verzoeker niet ter terechtzitting verschenen is en evenmin vertegenwoordigd was.

In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 3 mei 2011 wederom een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Deze beslissing werd bevestigd bij 's Raads arrest nr. 65 010 van 19 juli 2011.

Verzoekers derde asielaanvraag werd door de commissaris-generaal niet in overweging genomen. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Ter ondersteuning van zijn vierde asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een akte van inbeschuldigingstelling, een uitreisverbod, twee convocatiebrieven op zijn naam, twee klasfoto's uit de tweede en derde klas waar hij en zijn vriend Z. op staan en een internetartikel in verband met Z.K..

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. De Raad benadrukt in dit verband dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke niet worden ontkracht.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van en volharden in reeds eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Zo biedt zijn verweer dat hij vroeger niet altijd goed geadviseerd werd, geen verschoning voor de in het kader van zijn vorige drie asielaanvragen afgelegde bedrieglijke verklaringen. Verzoeker is immers een volwassen man die voor zijn vertrek naar België als marktkramer heeft gewerkt. In zijn geval kan aldus worden aangenomen dat hij de mogelijke consequenties van zijn beslissingen die hij nam in het kader van zijn asielaanvraag correct kan inschatten en dat hij voor zijn uiteindelijke beslissingen dan ook de volledige verantwoordelijkheid draagt. Dat hij niet alles vertelde omdat hij bang was gerepatriëerd te worden, neemt de Raad evenmin aan. De asielaanvraag op zich is al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en "angst" kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. Verzoeker heeft immers zelf beslist om zich tot de Belgische asieldiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen. De Raad benadrukt met klem dat op verzoeker een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Waar verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal er voor gekozen heeft om geen bijkomend gehoor af te leggen, wijst de Raad er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De commissaris-generaal kan conform artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet, afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen (cf. Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen).

In zoverre verzoeker niet begrijpt waarom de door hem neergelegde documenten niet in concreto werden onderzocht, wenst de Raad hem duidelijk te maken dat, zoals ook in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals omstandig blijkt uit de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat er in de Russische Federatie een hoge graad van corruptie heerst en er

allerhande documenten tegen betaling kunnen verkregen worden, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde akte van inbeschuldigingstelling, het uitreisverbod, en de twee convocatiebrieven op zijn naam.

Wat betreft de twee klasfoto's waar hij en zijn vriend Z. op staan en het internetartikel in verband met Z.K., wordt in de bestreden beslissing correct het volgende opgemerkt: "De loutere toevoeging van mediaberichten in verband met de dood van Z.(...) K.(...) wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke. Hier dient nog aan toegevoegd dat uw relatie tot Z.(...) geenszins bewezen is. Ter staving van uw band met hem legde u weliswaar twee klasfoto's voor. Aangezien deze foto's dateren uit 1997 (jullie waren amper 10 jaar oud en zijn overigens praktisch onherkenbaar), kunnen deze geen bewijs leveren van jullie vermeende vriendschapsband anno 2005."

Behoudens diens algemene kritiek, brengt verzoeker geen concrete tegenargumenten in waaruit het tegendeel kan blijken.

4.3. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal dat de beoordeling in het kader van zijn vorige asielaanvragen volgens de meest recente informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (COI Focus "Dagestan – Veiligheidssituatie" d.d. 9 maart 2016) onveranderd blijft.

Verzoeker brengt geen gegevens bij die dit ontkrachten.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 juni 2016, voert verzoekende partij vooreerst aan dat zij in een vorige procedure niet in beroep kon gaan. Zij wijst erop dat zij thans nieuwe documenten heeft ingediend en dat de commissaris-generaal niet de nodige moeite heeft genomen om de inhoud van de documenten aandachtig te lezen. Zij verwijt de commissaris-generaal geen rekening te hebben gehouden met de

documenten die originelen zijn en waarvan de inhoud een groot verschil uitmaakt met de vorige asielaanvragen, waaruit blijkt dat de stukken niet aandachtig werden gelezen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 28 juni 2016 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich in wezen louter tot het volharden in de bewijskracht van de door haar neergelegde documenten en het tegenspreken en bekritisieren van de door de commissaris-generaal gedane bevindingen, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing en de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

In de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar neergelegde documenten wordt op correcte wijze als volgt gemotiveerd: *“Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de nieuwe motieven die u aanbrengt, met name een akte van inbeschuldigingstelling, een uitreisverbod en twee oproepingsbrieven, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Russische documenten, zeker wanneer uitgegeven in de Noordelijke Kaukasus, bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Aan documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente, plausibele verklaringen ondersteunen, wat in casu niet het geval is.*

De loutere toevoeging van mediaberichten in verband met de dood van Z.(...) K.(...) wijzig niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke. Hier dient nog aan toegevoegd dat uw relatie tot Z.(...) geenszins bewezen is. Ter staving van uw band met hem legde u weliswaar twee klasfoto's voor. Aangezien deze foto's dateren uit 1997 (jullie waren amper 10 jaar oud en zijn overigens praktisch onherkenbaar), kunnen deze geen bewijs leveren van jullie vermeende vriendschapsband anno 2005.”

Bovendien wordt er niet alleen geen bewijswaarde gehecht aan de door verzoekende partij neergelegde documenten, maar uit de motieven in de bestreden beslissing, die deugdelijk zijn en allen steun vinden in het administratief dossier, blijkt ook dat (i) zij dermate lang getalmd heeft om haar 'ware' asielmotieven kenbaar te maken, (ii) haar verklaringen nog enkele onaannemelijke punten bevatten die de kern van haar relaas raken, en (iii) er bovendien aan de hand van haar verklaringen niet kan worden vastgesteld dat zij actueel een ernstige vervolgingsvrees dient te koesteren ten aanzien van de autoriteiten in haar land van herkomst.

Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die voorgaande vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS